

Dusminguet: «Marxar al Marroc ens permetia despreocupar-nos»

L'estiu del 2000 vam anar fins al Marroc per entrevistar Dusminguet, que hi era preparant el segon àlbum

Dusminguet | Juan Miguel Morales

El mil·lenni va començar amb un viatge al Marroc, on Enderrock va visitar **Dusminguet**, que es preparava a l'altra banda del Mediterrani per acabar el segon disc d'estudi. Recuperem l'entrevista que vam fer el 2000 a la banda de **Joan Garriga** en terres marroquines.

Dusminguet està cridat a ser un dels grups de l'any 2000. Premi Altaveu per la seva originalitat i frescos dins l'escena musical a Catalunya. Grup estel·lar de l'escenari Enderrock del Mercat de Música Viva de Vic i amb un nou disc al forn que sortirà al mercat el mes d'octubre, la formació de la Garriga comença a recollir els primers fruits d'una llavor sembrada sobre una terra fins fa ben poc erma de propostes com la seva.

Als seus concerts no s'hi veuen senyeres ni consignes reivindicatives que no vagin més enllà de la legalització de la marihuana i de l'afirmació de la música com a vehicle idoni per al ball i la diversió. La discogràfica que els acul té el seu assentament a Madrid (tot i que ells són de la

Garriga, utilitzen el català en les seves cançons i no renuncien a les referències musicals del país). Va ser el segell Chewaka -el mateix que té en catal·leg artistes i grups com **Manu Chao**, **Enrique Morente** i **Los Enemeigos** i que va ser creat amb ànim i independent des de la multinacional Virgin- el que va creure en ells a l'hora d'editar el primer treball discogràfic del grup, *Valafungo* (1998).

Ara ja es troben a les portes de deixar del tot enllestit el seu segon disc d'estudi, un nou assortit de temps que de ben segur desprendran les aromes de te i menta de la terra africana on van anar a enllestir-los. Així com els equips de fútbol preparen els seus *stages* de pretemporada als indrets més idiversos, els pel·legrins fan el camí de Santiago i els balnearis s'omplen de gent que busca un temps per al descans i la reflexió... els components de **Dusminguet** van escollir el Marroc com a destí per concentrar-se en la creació del nou treball.

"Necessitàvem aïllar-nos de la quotidianitat que ens envolta. Marxar al Marroc ens permetia despreocupar-nos del telèfon, dels compromisos familiars, del nostre dia a dia on ens dispersen els amics, els concerts i tota una sèrie de rutines. El Marroc, a més, no és una illa deserta on només tens l'opció de veure les mateixes cares cada dia i de passar les vint-i-quatre hores gravant, gravant i gravant. El lloc ens permetia treballar fins que ens canséssim, però també distreure'ns passejant pels carrers plens de gent, de colors i de sensacions." comenta Martí Vilardebó, el bateria del grup.

En **Joan Garriga**, veu i acordió de **Dusminguet**, adverteix que tot i així no creu que una vegada editat el disc hi hagi cap evidència significativa sobre el seu part marroquí. "Hi ha un parell de temes amb referències musicals magribines, però com també es podien trobar al disc anterior. No hem anat al Marroc per inspirar-nos en les sonoritats d'aquelles terres, sinó per poder estar junts, tranquils i lliurats a la feina el màxim temps possible". I pel que expliquen, almenys en qüestió de fecunditat, la decisió ha acabat sent tot un encert. "Hem fet més d'una vintena de temes nous i ara el problema el tenim en la selecció dels que finalment han d'anar al disc. Dins i tot ens ha passat pel cap la idea de fer un disc doble, però l'hem descartada perquè no creiem que sigui el que li correspon a un segon disc i perquè, inevitablement, el seu preu seria massa car", explica Martí.

Dusminguet Foto: Juan Miguel Morales

El que garanteixen tant en **Joan** com en Martí és que l'esperit del nou repertori segueix el mateix camí obert per l'anterior. "El que ens agrada és la barreja i per aquest motiu, de la mateixa manera que seguim cantant en català, castellà i una mica d'efrancès, també ens movem per registres estilístics tan diversos com la cúmbia, el reggae, el raï en clau funky o la rumba", detalla Martí.

Una contrastada varietat d'estils que parteixen d'un mateix comú denominador: la festa col·lectiva. "Nosaltres entenem la música com una forma d'expressió destinada a la diversió i al ball. Aquest és el nostre principal objectiu quan fem una cançó, que la gent es mogui i s'ho passi bé. Fins i tot les cançons que expliquen històries tristes o que tenen unes lletres més o menys compromeses les tractem perquè tinguin una música marxosa i alegre"; considera **Joan**.

Quan arriba el moment de parlar de referències, és inevitable que apareguin els noms de **Mano Negra**, i del seu exlíder **Manu Chao**, com a pioners i primers exportadors de l'onada de rock mestís. Martí, en canvi, no hi veu una vinculació tan clara. "No cal sortir de Catalunya per trobar les nostres influències més directes, encara que algunes d'elles formin part més aviat del passat que no pas de l'actualitat. En aquest sentit, ens trobem més a prop de l'**Orquestra Plateria** que no pas de **Mano Negra** o de **Manu Chao**. La funció d'un grup tocant a la plaça major d'un poble i fent ballar el personal que tan bé va realitzar la **Plateria** durant més de vint anys és el que nosaltres persegüim. No pretenem aconseguir més, però tampoc menys que això", confessa Martí.

Aquesta és una idea que lliga perfectament amb l'admiració que senten per propostes musicals com les dels gitanos dels balcons, concretats en grups com els romanesos **Taraf Haïfouks** o els macedonis **Kochani Orkestar**. La majoria d'ells són músics per tradició familiar i herència cultural, que fins fa uns anys es guanyaven la vida passant el barret a casaments funerals i batejos i que ara han estat revaloritzats dins del mercat, cada vegada de més alta cotització, de les anomenades músiques del món.

Aquest mateix esperit nòmada i vocacional va ser el que va fer possible la creació de **Dusminguet**. "Ens agradava la música, passar-nos-ho bé, i tocàvem a la mínima oportunitat que se'ns presentava, allà on fos i pel motiu que fos. Així és com vam aprendre a tocar i, fins i tot ara, on hem après més ha estat als escenaris. Pràcticament no assagem, ens avorreix. Moltes vegades hem pujat en un escenari sense haver assajat res, ens hem mirat les cares i amb quatre consignes ens hem deixat anar i 'surti el que surti'. Potser per això mai no ens cansem d'actuar en directe, perquè és l'escenari on hem après tot el que sabem".